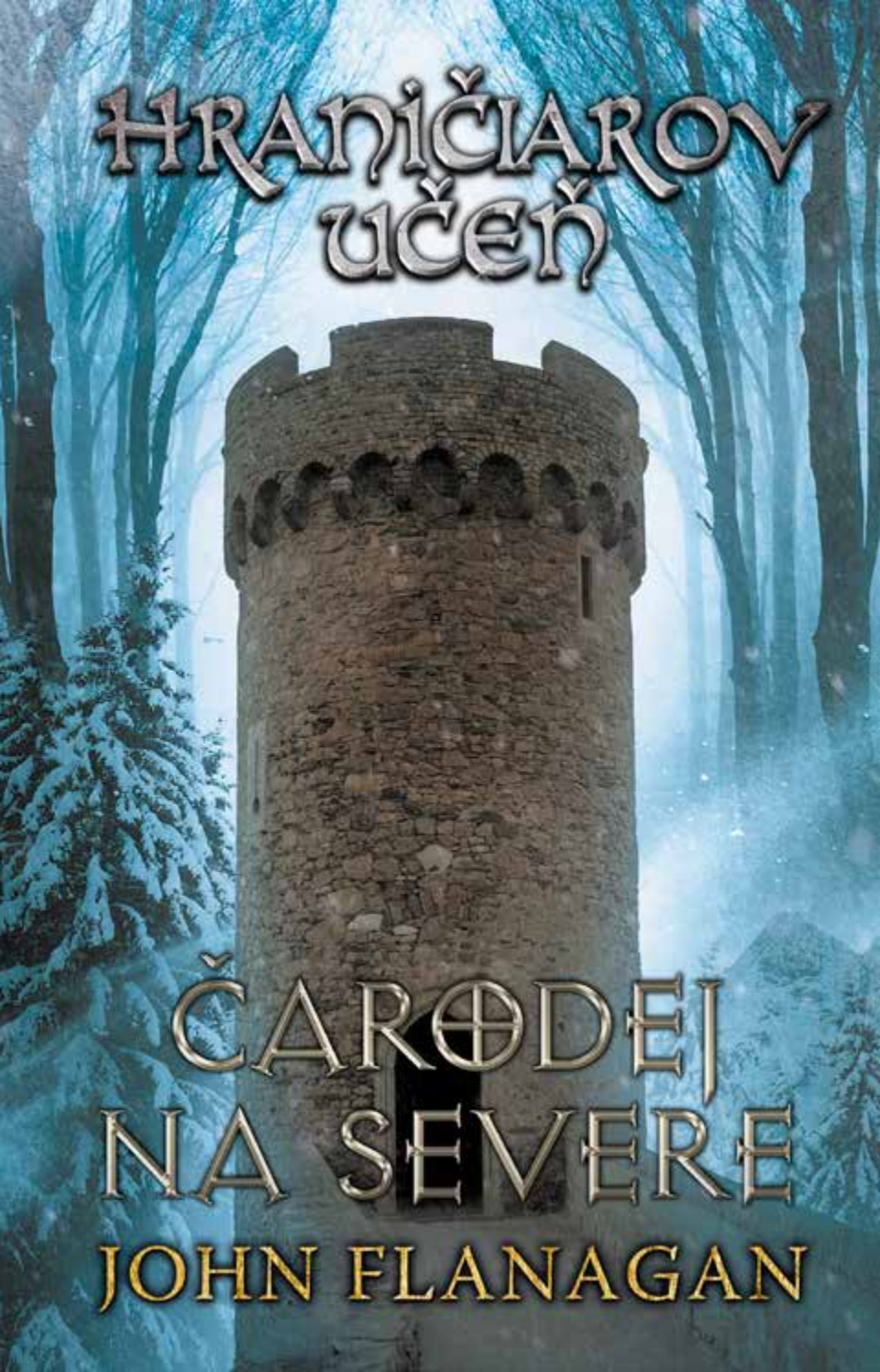

The background of the book cover is a photograph of a stone tower with a crenellated top, standing in a dense forest of tall, thin trees covered in snow. The scene is misty and has a cool, blueish-white color palette.

HRANIČIAROV
učeň

ČARŮDEJ
NA SEVERĚ
JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA ŠIESTA

ČARODEJ NA SEVERE

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednať môžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.sk

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha šiesta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

ČARŮDEJ
NA SEVERĚ

EGMONT

Copyright © John Flanagan 2006
Cover art © 2014 by Shane Rebenschied
All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT

v Prahe roku 2019 v spoločnosti Albatros Media, a. s.,
so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 35340

Anglický originál *Ranger's Apprentice. The Sorcerer in the North*
Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverziu urobil Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tlačenej verzie 978-80-252-4571-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4649-8

TS 14. Prvé vydanie

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú
spotrebiteľskú cenu.

*Pre Lyn Smithovú,
za roky podpory a povzbudzovania.*

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

OBEČNÁ ÉRA, ROK 643

Jeden

Vedel, že víchry, ktoré prinášajú zimu na severe, ženú pred sebou dážď a vrhajúorské vlny na pobrežie takou silou, že biela vodná triešť strieka vysoko do vzduchu.

Tu, v juhovýchodnom cípe kráľovstva, boli jedinou známkou prichádzajúcej zimy obláčiky zrazenej pary, ktoré vydychovali jeho dva kone. Obloha bola jasne modrá, takmer až nepríjemne, a slnko hrialo do chrbta. Pokojne si mohol v sedle zdriemnuť a nechať Cuka, nech si ide po ceste, kadiaľ chce, ale roky strávené tvrdým výcvikom a náročnou prípravou by mu takú pohodlnosť nikdy nedovolili.

Willove oči boli neustále v pohybe, pátravo blúdili zľava doprava, sprava doľava, trochu dopredu a ďaleko dopredu. Tieto pohyby by si nikto nevšimol, pretože hlava ostávala nehybná. Opäť sa prejavil jeho výcvik: vidieť a nebyť viditeľný, všímať si a zostať nepovšimnutý. Vedel, že táto časť kráľovstva je pomerne pokojná. Aj preto ho do léna Seaclyff pridělili. Keď sa to tak vezme, úplne novému, práve menovanému hraničiarovi asi ťažko odovzdajú niektoré z prob-

lémových území královstva. Pri tej myšlienke sa trochu pousmial. Vyhliadka, že prevezme prvú samostatnú službu, bola dosť ťažká aj bez toho, že by sa musel báť invázie alebo vzbury. Bude spokojný, keď sa postaví na vlastné nohy v týchto pokojných stojatých vodách.

Úsmev sa z Willových pier vytratil, keď bystré oči ďaleko vpredú niečo zazreli. Bolo to takmer ukryté vo vysokej tráve pri ceste.

Na jeho správaní sa nijako neprejavilo, že si všimol niečo nezvyčajné. Nezmeravel v sedle ani sa nezdvihol v strmeňoch, aby sa pozrel pozornejšie, ako by to urobila väčšina ostatných ľudí. Naopak, vyzeralo to, že sa v sedle prihrbil v zdanlivom nezájme o svet okolo seba. Ale oči, schované v hlbokom tieni pod kapucňou plášťa, všetko veľmi pozorne skúmali. Niečo sa pohlo, tým si bol istý. A vo vysokej tráve pri ceste teraz zazrel niečo čierno-biele – farby, ktoré medzi jesennú bledozelenú a červenohnedú vonkoncom nezapadali.

A nebol sám, kto vycítil, že niečo nie je v poriadku. Cuk zastrehal ušami, pohodil hlavou, potriasol hrivou a mrmlavo zaffkal, čo Will dobre počul a v jeho súdkovitej hrudi aj cítil.

„Vidím to,“ povedal ticho Will, aby kôň vedel, že si varovanie všimol. Hlas Cuka upokojil, aj keď uši boli stále vzpriamené a nastražené. Kôň s batožinou, ktorý si spokojne vykračoval buď vedľa nich, alebo vzadu, žiadny záujem neprejavil. Lenže to bolo iba obyčajné hlúpe zviera, a nie vycvičený hraničiarsky kôň.

Vysoká tráva sa opäť slabo pohla. Bol to iba nepatrný pohyb, ale žiadny vietor, ktorý by ho mohol spôsobiť, nefúkal. Jasne to bolo vidieť na nehybných obláčikoch pary z konského dychu. Will trochu pokrčil plecيا a presvedčil sa,

že puzdro na šípy je voľné. Mohutný dlhý luk mal položený na kolenách, tetivu pripravenú na streľbu. Hraničiari necestovali s lukom preveseným cez plecia. Mali ho pripravený na okamžité použitie. Stále.

Srdce tlklo Willovi o trochu rýchlejšie ako obyčajne. K pohybujúcej sa tráve ostávalo sotva štyridsať krokov. Vybavila sa mu Haltova poučka: *Nesústreďuj sa iba na to, čo je nápadné. Niektorí môžu chcieť, aby si si pre to nevšimol niečo iné.*

Uvedomil si, že všetku pozornosť upiera na vysokú trávu pri ceste. Oči rýchlo preleteli vľavo a potom vpravo, až k stromom vzdialeným po oboch stranách asi päťdesiat krokov od cesty. Zatiaľ čo jeho pozornosť odvádza to, čo leží v tráve pri ceste, v tieni stromov sa možno ukrývajú ľudia pripravení zaútočiť. Lúpežníci, zbojníci, žoldnieri, ktovie?

Nič medzi stromami nevidel, a keď sa akoby náhodou obrátil, aby upravil vôdzku koňa s batožinou, nevidel nič ani vzadu za sebou. Ešte viac ho upokojovala skutočnosť, že Cuk neprejavoval žiadne ďalšie známky znepokojenia. Keby boli medzi stromami ľudia, koník by ho nepretržite varoval.

Dotkol sa Cuka kolenami a koník zastavil. Kôň s batožinou urobil ešte niekoľko krokov a potom sa zastavil aj on. Willova pravá ruka okamžite neomylnne siahla k puzdru, vytiahla šíp a vložila ho do tetivy luku. Pohybom hlavy striasol kapucňu na chrbát. Vedel, že podľa dlhého luku, malého huňatého koňa a zvláštneho sivozeleného škvrnitého plášťa v ňom každý pozorovateľ spozná hraničiara.

„Kto je tam?“ zavolal a nadvihol luk s pripraveným šípom. Ešte ho nenapál. Keby sa v tráve niekto schovával, vedel by, že hraničiar dokáže napnúť luk, vystreliť a zasiahnuť cieľ skôr, než on stačí urobiť dva kroky.

Žiadna odpoveď. Cuk pokojne stál, bol vycvičený, aby bol pevný ako skala, keď jeho pán musel strieľať.

„Ukáž sa,“ skríkol Will. „Ty v tom čierno-bielom. Ukáž sa!“

Hlavou mu mihlo, že ešte pred chvíľou si hovoril, aký je tu pokoj a stojaté vody. Teraz naňho možno číha neznámy nepriateľ.

„Máš poslednú možnosť,“ zvolal. „Buď sa ukážeš, alebo za tebou pošlem šíp!“

A potom to začul, zrejme to bola reakcia na jeho hlas. Tiché kňučanie. Počul to aj Cuk. Zastrihal ušami a nerozhodne zaffkal.

Pes? uvažoval Will. Možno divoký pes, ktorý striehne, až bude môcť zaútočiť. Tento nápad zavrhol takmer okamžite, ako sa mu zrodil v hlave. Divoký pes by nevydával žiadny zvuk, ktorým by na seba upozornil. Navyše to bolo bolestné zakňučanie, a nie rozzúrený alebo varovný zvuk. Rozhodol sa.

Jedným plynulým pohybom vytiahol ľavú nohu zo strmeňa, pravú prehodil cez sedlovú hrušku a zľahka zoskočil na zem. Keď zosadal týmto spôsobom, zostával stále obrátený k smeru, odkiaľ mohlo prísť nebezpečenstvo, a obidve ruky mal voľné, aby mohol vystreliť. Keby bolo treba, mohol prvý šíp vypustiť hneď, ako sa nohami dotkne zeme.

Cuk opäť zaffkal. V podobne neistých okamihoch bol radšej, keď mal Willa v sedle, pretože koníkové rýchle reflexy a vrtké nohy ho mohli rýchlo dostať z nebezpečenstva.

„To je v poriadku,“ povedal Will stručne koníkovi a ticho kráčal vpred s pripraveným lukom.

Pätnásť krokov. Desať. Päť... zreteľne rozoznával čiernu a bielu farbu v uschnutej tráve. Keď sa priblížil, rozpoznal v tej čierno-bielej ešte niečo iné: dohneda zaschnutú a jasne

červenú čerstvú krv. Znova sa ozvalo zakňučanie a Will konečne poriadne uvidel to, čo ho prinútilo zastaviť.

Otočil sa, rukou dal Cukovi znamenie, že sú v bezpečí, a koník hneď klusal k nemu. Will odložil luk a pokľakol vedľa zraneného psa, ktorý ležal v tráve.

„Čože sa ti stalo, kamarát?“ prehovoril mierne. Pes otočil hlavu za hlasom, a keď ho Will zľahka pohladil, opäť zakňučal a očami prešiel k dlhej krvácajúcej rane, ktorá sa tiahla od pravej lopatky až k bedrovému kĺbu zadnej nohy. Keď sa zviera pohlo, vytekla z rany ďalšia krv. Pes ležal na boku, očividne vyčerpaný, a Will mu mohol vidieť iba jedno oko. Bolo plné bolesti.

Uvedomil si, že je to ovčiarsky pes, jeden z veľkých pastierskych psov, ktoré sa chovali v severných pohraničných oblastiach a boli preslávené svojou bystrosťou a vernosťou. Telo mal čierne, s čisto bielym pruhom na krku a na hrudi a s bielou špičkou huňatého chvosta. Nohy boli biele a čierna sa opakovala na srsti hlavy, ako keby na nej bola kapucňa, takže uši boli čierne, zatiaľ čo cez ňufák a medzi očami sa tiahla biela lysina. Zranenie v boku sa nezdalo príliš hlboké a rebrá pravdepodobne ochránili životne dôležité orgány. Rana bola hrozivo dlhá. Jej rozškerené okraje boli rovné, ako keby boli pretáté čepeľou meča. Dosť krvácala. Pochopil, že to bude najväčší problém. Pes bol zoslabnutý. Stratil veľa krvi. Možno až príliš.

Will vstal, prešiel k sedlovým vakom a odviazal kapsu s liekmi, akú so sebou vozili všetci hraničiari. Cuk ho zvedavo sledoval. Bol spokojný, že pes nepredstavuje žiadnu hrozbu. Will pokrčil plecami a ukázal na kapsu s liekmi.

„Pomáha to ľuďom,“ povedal. „Malo by to byť dobré aj pre psa.“

Vrátil sa k zranenému zvieraťu a opatrne ho pohladil po hlave. Pes sa pokúšal zdvihnúť hlavu, ale Will mu v tom jemne zabránil, tichými slovami ho upokojoval a druhou rukou otváral tašku s liekmi.

„Tak sa pozrieme, kamarát, čo ti to urobili,“ povedal.

Srsť okolo rany bola zlepená krvou. Will ju očistil vodou z čutory. Potom otvoril malú nádobku a opatrne potieral okraje rany masťou. Tlmila bolesť, takže rana znecitlivela a Will ju mohol vyčistiť a obviazať.

Nechal masť chvíľu pôsobiť a potom začal ranu potierať bylinným výťažkom proti hnisaniu. Masť účinkovala dobre a ošetrovanie psovi zrejme nevadilo. Pri práci si Will všimol, že sa splietol, keď psovi povedal „kamarát“. Bola to sučka.

Vycítila, že Will jej pomáha, a pokojne ležala. Tu a tam znovu zaskučala. Ale nie od bolesti. Znelo to skôr ako prejav vďačnosti. Will sedel v podrepe s hlavou nachýlenou nabok a skúmal vyčistenú ranu. Stále z nej vytekala krv a on vedel, že ju bude musieť nejako uzavrieť. Stiahnuť ju obvázom bolo ťažké, pretože sučka mala huňatú sršť a zranenie bolo na nevhodnom mieste. Will pokrčil plecami, keď pochopil, že ju bude musieť zošiť.

„Mal by som sa poponáhľať, pokiaľ masť účinkuje,“ povedal sučke. Ležala s hlavou položenou na zemi, ale oko sa pohybovalo a pri práci ho sledovalo.

Sučka cítila, ako ihlou a jemnou hodvábnou niťou rýchlo urobil tucet stehov a okraje rany stiahol k sebe. Ale zrejme ju to až tak nebolelo a po prvom myknutí už ležala ticho a nechala ho pokračovať.

Will skončil, jemne položil ruku na čierno-bielu hlavu a vnímal, aká je hustá sršť mäkká. Rana bola podľa všetkého správne zašitá, ale bolo očividné, že sučka nemôže chodiť.

„Čakaj tu,“ povedal mierne. „Zostaň.“

Sučka poslušne ležala, zatiaľ čo Will prešiel ku koňovi s batožinou a začal ju vhodnejšie usporadúvať.

Po bokoch sedla viseli dva podlhovasté vaky s knihami a osobnými vecami. Medzeru medzi nimi Will vyplnil náhradným plášťom a niekoľkými prikrývkami, až vznikla mäkká a pohodlná preliačina, kde mohla sučka ležať. Bolo tam presne toľko miesta, aby sa mohla trošku hýbať, ale pri tom ležala v bezpečí.

Vrátil sa k nej, podstrčil ruky pod jej teplé telo, jemne ju zdvihol a celý čas ju ticho upokojoval.

Masť pôsobila, ale Will vedel, že rana čoskoro začne boľieť. Sučka raz zakňučala, ale keď ju zdvihol a položil na pripravené miesto, utíšila sa. Opäť ju pohladkal po hlave a zľahka poškrabkal za ušami. Natočila hlavu a olizla mu ruku. Aj taký malý pohyb ju vyčerpal. Will so zaujatím zistil, že každé jej oko má inú farbu. Keď ležala na boku, videl len ľavé, a to bolo hnedé. No keď ju premiestnil, všimol si, že pravé oko má modré. Pomyslel si, že jej to dodáva potmehúdsky a samopašný výraz, dokonca aj teraz, keď je na tom zle.

„Dobré dievčatko,“ pochválil ju. Potom sa obrátil k Cukovi a zistil, že koník ho zvedavo pozoruje.

„Máme psa,“ oznámil. Cuk potriasol hlavou a zafňkal.

Ako keby sa pýtal: *Prečo?*

Dva

Skoro popoludní dorazili k moru a Will poznal, že je takmer na konci svojej cesty.

Hrad Seacliff stál na ostrove, ktorý mal tvar listu a od pevniny bol oddelený pásom hlbokkej vody, širokým vyše tristo stôp. Pri odlive bol k hradu prístup po úzkom vyvýšenom chodníčku, ale v čase prílivu, ako teraz, pocestným pomáhal cez vodu prievoz. Ťažký prístup roky pomáhal zaistiť bezpečnosť Seacliffu a bol jedným z dôvodov, prečo sa léno premenilo na stojaté vody. Samozrejme, že v minulosti prinášali veľké oživenie skandijskí nájazdníci na vlčích lodiach. Ale od tých čias, čo morskí vlci zo severu naposledy plienili araluenské pobrežie, už uplynulo niekoľko rokov.

Ostrov bol dlhý osem míľ a široký päť, no samotný hrad Will zatiaľ vidieť nemohol. Predpokladal, že bude stáť niekde na vyvýšenom mieste uprostred ostrova – bola to základná strategická úvaha. V tejto chvíli však nebol na dohľad.

Predtým uvažoval o zastávke na obed, ale keď už bol tak blízko cieľa, rozhodol sa pokračovať ďalej. V dedine v pod-

hradí bude nejaký hostinec. Alebo mu dajú najesť v hradnej kuchyni. Zatiahol za opraty, aby kôň s nákladom pristúpil a on sa mohol pozrieť na zranenú sučku. Oči mala zatvorené a ňufák položený na predných labkách. Bolo vidieť, ako sa jej pri dýchaní dvíhajú boky. Okolo okrajov rany pribudlo trochu krvi, ale najväčšie krvácanie prestalo. Will bol spokojný, že sučka je na tom dobre, päťami popchol Cuka a zamieril dolu k prievozu, veľkému plochému plavidlu, ktoré bolo vytiahnuté na breh.

Prievozník, svalnatý, asi štyridsaťročný muž, ležal rozvalený na palube svojho plavidla a v hrejivom jesennom slniečku spal. Zobudil sa však, keď nejakým šiestym zmyslom zaznamenal slabé cinkanie konských postrojov. Posadil sa, pretrel si oči a potom vyskočil na nohy.

„Potrebujem sa dostať na ostrov,“ povedal mu Will a prievozník ledabolo zasalutoval.

„Áno, iste, pane. Samozrejme. Rád poslúžim, hraničiar.“

Z jeho hlasu bolo počuť slabú nervozitu. Will si v duchu povzdychol. Ešte si nezvykol na to, že ľudia sú pred hraničiarimi opatrní – dokonca aj pred mladíkom, ako je on. Will mal družnú povahu a často túžil po spoločnosti iných ľudí. Lenže to nebolo pri hraničiaroch bežné. Pre nich bolo užitočné, aby si držali odstup. Hraničiarsky zbor obklopovalo ovzdušie záhadnosti. Na tajomnosti hraničiarom pridávali legendy o tom, ako ovládajú zbrane, ako sa dokážu neviditeľne pohybovať, a potom celková uzavretosť zboru.

Prievozník zatiahol za hrubé lano, ktoré viedlo od pevniny k ostrovu a prechádzalo cez dve veľké kladky umiestnené na koncoch plavidla. Kompa vytiahnutá jedným koncom na breh sa hladko posúvala, až celá spočinula na vode. Will usúdil, že kladky – jednoduché lodné zariadenie –

prievozníkovi umožňujú, aby sa s veľkým plavidlom pohyboval takto ľahko.

K boku kompy bola pribitá tabuľka s cenami za prevážanie a prievozník si všimol, že Will ju študuje.

„Na hraničiarov sa poplatky nevzťahujú, pane. Pre vás je prevoz zadarmo.“

Will zakrútil hlavou. Halt mu vštepil, aké je dôležité, aby za seba vždy platil. *Nebud' nikomu zaviazaný*, povedal mu. *Dávaj si pozor, aby si nikomu nedlhoval žiadnu láskavosť.*

Will rýchlo rátal. Pol reálu za osobu a to isté za každého koňa. K tomu štyri penigy za ďalšie zviera. To sú dohromady takmer dva reály. Zoskočil zo sedla, z väčika vytiahol jeden zlatý trojreál a podával ho prievozníkovi.

„Zaplatím,“ povedal. „Činí to takmer dva reály.“ Muž sa zmätene pozrel na mincu, potom na dva kone a jazdca. Will mykol hlavou smerom k druhému koňovi.

„Môj druhý kôň nesie ešte jedno zviera,“ vysvetlil.

Prievozník kývol a podával mu strieborný reál naspäť.

„Dobre, pane,“ povedal. Zvedavo sledoval koňa s nákladom, keď ho Will viedol na plavidlo, a všimol si pohodlne uloženého psa.

„To je pekný pes,“ povedal. „Je váš?“

„Našiel som ju poranenú pri ceste,“ povedal Will. „Niekoľko jej spôsobil sečnú ranu a nechal ju tam, aby skapala.“

Muž si zamyslene poškriabal strnisko na brade.

„John Buttle má takúto ovčiarsku sučku. A podobalo by sa naňho psa zraniť a nechať len tak navberímboha. John je zúrivec, to vám hovorím, hlavne keď si vypije.“

„A čo robí ten John Buttle?“ opýtal sa Will.

Prievozník pokrčil plecami. „Je to pastier. Ale robí toho veľa. Ľudia hovoria, že v skutočnosti postáva po nociach

pri cestách, že striehne na pocestných, čo sú po zotmení vonku. Ale nikto mu to nedokázal. Povedal by som, že s tou svojou kopijou toho dokáže až príliš. Je dobré sa mu radšej vyhnúť a držať sa od neho ďalej.“

Will sa znovu pozrel na druhého koňa a premýšľal o brutálnej sečnej rane na tele sučky.

„Ak jej ublížil práve Buttle, urobí dobre, keď sa on radšej vyhne mne,“ vyhlásil chladne.

Prievozník sa naňho zadíval. Bola to mladá tvár s pravidelnými rysmi. Ale v očiach uvidel tvrdé svetlo. Uvedomil si, že u hraničiarov nikdy nevie, na čom je. Tento na pohľad príjemný mládenec by nechodil v hraničiarskych sivozeleňých farbách, keby nebol tvrdý ako oceľ. Hraničiari boli nevyspytateľní, tak to jednoducho bolo. Našli sa aj ľudia, ktorí sa domnievali, že hraničiari sa vyznajú v kúzloch a čiernej mágii, a prievozník si nebol úplne istý, či nemajú pravdu. Potajomky skrížil prsty, aby od seba odvrátil zlé, a prešiel na provu plavidla šťastný, že má dôvod rozhovor ukončiť.

„Je čas vyplávať na druhú stranu,“ vyhlásil. Will zmenu nálady vycítil. Pozrel sa na Cuka a zdvihol obočie. Koníkovi to nestálo ani za povšimnutie.

Prievozník opäť zabral za ťažké lano. Kompa sa posúvala smerom k ostrovu a pod tupou provou bubľali vlnky a ticho špliechali o nízke drevené boky. Will si všimol, že prievozníkovu obydľie, malá dosková chatrč s drevenou strechou, stojí na ostrovnej strane – pravdepodobne z bezpečnostných dôvodov. Prova plavidla čoskoro zaškripala na hrubom piesku ostrova, a ako zastavila, prúd ju stočil trochu nabok.

Prievozník vpredu uvoľnil lanové zábradlie a pokynul Willovi, aby vystúpil. Will sa vyhupol na Cuka a ten s klopkaním kopýt po drevenom dne opatrne našľapoval vpred.

„Ďakujem,“ povedal Will, keď Cuk vkročil na breh. Prievozník znovu zasalutoval.

„Som vám vždy k dispozícii, hraničiar,“ povedal a chvíľu sledoval štíhlu vzpriamenú postavu, pokiaľ nevošla medzi stromy a nezmizla mu z očí.

Dostať sa k hradu už netrvalo dlho. Cesta sa vinula hore k stredu ostrova. Medzi riedkymi stromami pofukoval vietor. Na rozdiel od hustých lesov v okolí hradu Redmont a temných borových húštin Skandije, na ktoré si Will spomenul, tu bol dostatok svetla.

Lístie zmenilo farbu, ale väčšina ešte stále ostávala na konároch. Popravde, bol to celkom príjemný kraj. Cestou Will pozoroval mnoho stôp lovných zvierat – králikov a samozrejme divokých moriakov. Zachytil aj biely záblesk, keď k nemu uháňajúca vysoká zver obrátila pozadie. Pytliactvo tu zrejme bude rozšírené, pomyslel si. Will mal isté pochoopenie pre dedinčanov, ktorí sa príležitostne pokúšali spestriť si jednotvárný jedálny lístok zverinou alebo lovným vtáctvom. Pytliactvo našťastie spadalo pod miestne zákony a riešiť ho mali barónovi horári. Pre svoju prácu by ale Will potreboval poznať tunajších pravidelných pytliakov. Keby sa dialo niečo nečestné, mohli by byť významným zdrojom informácií. A tie boli hraničiarovým denným chlebom.

Stromy konečne ustúpili a Will vyšiel na slnko. Kľukatá cesta vystúpila k prirodzenej náhornej plošine, k pláni, ktorá bola širšia ako pol míle. Uprostred stál hrad Seacliff so svojím podhradím – dedinou, ktorú tvoril zhhluk drevených chalúp učupených tesne pri hradbách.

Hrad mohol byť pre niekoho, kto bol zvyknutý na úchvatnú mohutnosť hradu Redmont alebo poetickú krásu kráľovského hradu Araluen, istým sklamaním. Will zistil, že je to iba o trochu viac ako pevnosť obklopená hradbami, ktoré siahajú do výšky asi šesťnásť stôp. Pri pozornejšom pohľade videl, že prinajmenšom jedna časť hradieb je drevená – hrubé kmene stromov boli zapustené do zeme a spojené železnými svorníkmi. Je to dostatočne účinná prekážka, pomyslel si, ale chýba jej pôsobivosť mohutných redmontských hradieb z kameňa, ktorý obsahuje železo. Na každom rohu stála dôkladne oporná veža a uprostred sa nachádzala obytná hradná veža, ktorá by sa v prípade útoku stala posledným útočiskom. Nad hlavnou vežou bolo vidieť zástavu s jeleňou hlavou. Bola to vlajka baróna Ergella, ktorá povievala v popoludňajšom morskem vánku.

„Tak sme tu,“ povedal Will Cukovi a koník pri zvuku jeho hlasu pohodil hrivou.

Pri prvom pohľade na hrad Will pritiahol konskú ohlávku. Teraz popchol Cuka päťami a opäť sa vydali vpred. Kôň s batožinou sa ako zvyčajne dal do pohybu o trochu pomalšie a vliekol sa za nimi medzi obrábanými poľami smerom k hradu. Vo vzduchu bolo cítiť dym. Slama, ktorú po skončení žatvy zviazali do snopov a spálili, ešte tlela. O týždeň alebo dva roľníci popol zaorú a celý proces sa začne odznova. Vôňa dymu, holé polia a šikmé slnečné svetlo jesenného popoludnia vyvolali vo Willovi spomienky. Spomínal na dozrievajúce obilie, žatvu a dožinky. Na letný opar vo vzduchu, jesenné hmly a zasnežené zimy. A na hlbokú náklonnosť, ktorá sa v uplynulých šiestich rokoch vyvinula medzi ním a jeho učiteľom, zdanlivo drsným hraničiarom Haltom.

Niekoľko roľníkov, ktorí pracovali na poliach, sa zastavilo a civelo na postavu v plášti, ktorá uháňala k hradu. Will niekoľkým najbližším kývol na pozdrav a oni opatrne odpovedali zdvihnutím ruky. Jednoduchí dedinčania hraničiarom nerozumeli, a preto im až tak veľmi neverili. Will vedel, že v čase vojny alebo ohrozenia by u hraničiarov hľadali pomoc, ochranu a vedenie. Ale teraz, keď žiadne bezprostredné nebezpečenstvo nehrozilo, si od neho zachovávali odstup.

Obyvatelia hradu sa budú správať inak. Barón Ergell a jeho bojový majster – Will chvíľu pátral v pamäti po mene a potom si spomenul, že je to Norris – chápali úlohu hraničiarskeho zboru a význam, aký majú jeho členovia pre päťdesiat lén araluenského kráľovstva. Hraničiarov sa nebáli, ale aj tak to neznamenalalo, že Will s nimi nadviaže blízke vzťahy. Pôjde hlavne o prácu.

Nezabudni, povedal mu Halt, našou úlohou je pomáhať barónom, ale na prvom mieste je vernosť kráľovi. Sme priamymi zástupcami kráľovskej vôle, a tá sa občas nemusí presne zhodovať s miestnymi záujmami. Spolupracujeme s barónmi a radíme im. Ale ostávame od nich nezávislí. Nedopusť, aby si bol barónovi nejako zaviazaný alebo aby si sa priveľmi spriatelil s ľuďmi z hradu.

V léne ako Redmont, kde Will prešiel výcvikom, bolo, samozrejme, všetko trochu inak. Barón Arald, pán redmontského hradu, patrilo do kráľovho užšieho radu. To umožňovalo tesnejší vzťah medzi barónom, jeho veliteľmi a Haltom, hraničiarom, ktorý bol pridelený do redmontského léna. Ale vo všeobecnosti bol život hraničiara veľmi samotársky.

Takýto život im však všeličo vynahrádzovalo. Predovšetkým priateľstvo, ktoré medzi členmi zboru vládlo. Hraničiarov v službe bolo celkom päťdesiat, jeden v každom lé-

ne, a všetci sa navzájom poznali podľa mena. Will, pocho-
piteľne, dobre poznal muža, na ktorého miesto v Seacliffe
nastupoval. Bartell bol pri Willových záverečných skúškach,
a keďže sa rozhodol odísť na odpočinok, získal Will strie-
borný dubový list, symbol plne vycvičeného hraničiara.
Starnúci Bartell už nedokázal viesť tvrdý hraničiarsky život
– neúnavne jazdiť na koni, spať na zemi a byť neustále
v strehu, a tak vymenil strieborný dubový list za zlatý od-
počinok. Preložili ho na veliteľstvo zboru na hrade Ara-
luen, kde pracoval v archíve a zostavoval dejiny hraničiar-
skeho zboru.

Will sa zasmial. Bartell bol sčítaný a mal úžasné vedo-
mosti. Will sa ho naučil mať rád, aj keď niekoľko prvých
stretnutí s ním bolo dosť nepríjemných. Bartell bol majster
vo vymýšľaní skúšok pre učňov. Zostavoval ich tak, aby mla-
dých mužov dosť potrápili. Will medzitým docenil ťažké
otázky a zložité problémy, ktoré mu Bartell predkladal.
Všetky mu pomohli pripraviť sa na náročný život hraničiara.

Ten bol ďalšou veľkou odmenou za každodennú hrani-
čiarsku osamelosť. Hraničiari sa stávali súčasťou vybranej
skupiny, ktorá bola oboznámená s vnútorným chodom
a politickými tajomstvami celého kráľovstva. Bolo to ne-
odolateľne príťažlivé a prinášalo to hlboké uspokojenie.
Hraničiarskych učňov vyberali podľa telesných schopností
– obratnosť pohybov, pružnosť, rýchla ruka a bystré oko –
ale možno ešte viac pre prirodzenú zvedavosť. Hraničiar sa
vždy snažil viac vedieť, viac sa vypytoval a viac zisťoval
o dianí okolo seba. Predtým, než si ho Halt vybral za učňa,
spôsobovala Willovi jeho nekonečná zvedavosť a predčas-
ná duševná vyspelosť, ktorá z nej pramenila, viac nepríjem-
ností, ako bolo zdravé.

Ako vchádzal do dediny, všímali si ho ďalší ľudia. Väčšinou sa mu nedívali do očí a tých niekoľko, ktorí to urobili, sklopilo zrak okamžite, keď na nich kývol – prívetиво, ako sa domnieval. Pozdravili ho nedbalým zdvihnutím ruky k obočiu a uhýbali stranou, aby mohol prejsť, čo bolo celkom zbytočné, pretože na širokej ceste bolo miesta dosť. Poznával znaky bežných remesiel, na ktoré sa dá naraziť v každej dedine: kováč, tesár, obuvník.

Na konci jednej ulice stála väčšia budova. Bol to jediný poschodový dom v dedine, vpredu mal priestornú verandu a nad dverami visel znak džbánu. Hostinec, pochopil Will. Vyzeral čisto a udržiavane, okenice izieb hore na poschodí boli čerstvo natreté a hlinené steny obiele. Jedno z horných okien sa otvorilo a objavila sa v ňom hlava dievčiny. Mohla mať asi dvadsať rokov, mala tmavé, nakrátko ostrihané vlasy a hlboko posadené zelené oči. Mala zdravý pľeť a bola pozoruhodne pekná. A čo viac, ako jediná medzi ľuďmi v dedine sa mu vydržala dívať do očí. Vlastne zašla až tak ďaleko, že sa naňho usmiala, a keď to urobila, tvár sa zmenila z peknej na úchvatnú.

Will, v rozpakoch nad neochotou ľudí pozrieť sa mu do očí, bol teraz ešte zmätenejší z dievčininho neskrývaného záujmu. *Tak ty si ten nový hraničiar*, predstavoval si jej úvahy. *Na takú prácu vyzeráš veľmi mlado, nie?*

Prechádzal pod oknom a s trápnyim pocitom si uvedomil, že ako zdvihol hlavu a díval sa na dievčinu, trochu pootvoril ústa. Rýchlo ich zatvoril a kývol na ňu, vážne a bez úsmevu. Dievčinin úsmev sa ešte rozšíril a bol to Will, kto prvý uhol očami.

Chcel sa zastaviť v hostinci, aby sa trochu najedol, ale prítomnosť dievčiny ho vyviedla z miery, takže sa rozhodol

inak. Spomenul si na písomné pokyny, ktoré dostal. Jeho chata stála necelú štvrtinu míle za dedinou. Bola schovaná v malom hájiku pri ceste na hrad. Teraz hájik uvidel, popchol Cuka päťami, a keď dedinu nechali za sebou, pustil sa do cvalu. Pri jazde cítil, že sa mu do chrbta zavrtáva dvadsať alebo tridsať párov zvedavých očí. Uvažoval, či sú medzi nimi aj tie zelené z horného poschodia hostinca, ale potom s pokrčením pliec takúto myšlienku odohnal.

Chata bola bežné hraničiarske obydlie z otesaných drevených zrubov a so strechou z bridlice. Vpredu bola malá veranda, vzadu stajňa a dvor. Chúlila sa pod stromami a Willa prekvapilo, keď uvidel, že z komína na kraji drevenice stúpa dym. Zoskočil zo sedla, trochu zmeravený po celodennej jazde. Cuka nemusel uväzovať, ale opraty koňa s batožinou omotal okolo jedného stĺpika verandy. Pozrel sa na sučku a zistil, že spí. Usúdil, že ešte chvíľu môže ostať tam, kde je.

Keby mal náhodou nejaké pochybnosti, že toto má byť jeho dom, vďaka dubovému listu, ktorý bol vyrezaný do trámu nad dverami, sa okamžite rozptýlili. Will sa na chvíľu zastavil, poškrabkal Cuka za ušami a ten sa k nemu jemne pritisol nosom.

„Tak chlapče,“ oznámil mu Will, „vyzerá to, že sme doma.“

Tri

Will otvoril dvere a vošiel do chaty. V podstate bola rovnaká ako tá, ktorá mu bola domovom po väčšinu niekoľkých posledných rokov. Miestnosť, do ktorej vkročil, zaberala asi polovicu vnútorného priestoru a slúžila ako jedáleň a obývacia izba zároveň. Naľavo stál borovicový stôl so štyrmi jednoduchými stoličkami, naproti bolo okno a na opačnej strane dve pohodlné drevené kreslá a lavice rozostavané okolo kozuba s veselo praskajúcim ohňom. Will sa obzeral po izbe a uvažoval, kto ho asi zapálil, ale nezdalo sa, že by tam niekto bol.

Kuchynka bola malá miestnosť vedľa jedálenského kúta. Medené hrnce a panvice, očividne nedávno vydrhnuté a vyleštené, viseli na stene vedľa malej kuchynskej pece na drevo. Vo vázičke pod oknom boli čerstvé lúčne kvety – tento rok posledné, pomyslel si Will. Domáce prostredie mu znova pripomenulo Halta a pri tom pomyslení sa mu osamelosťou zovrela hrdlo. Zachmúrený hraničiar sa vždy postaral, aby mal v chate kvety, ak to bolo možné.

Will pristúpil k prehliadke dvoch malých spální – jednoducho zariadených a prístupných z obývacej časti izby. Ako očakával, ani v nich nikto nebol. V drevenici vyčerpал všetky možnosti, iba ak by sa osoba, ktorá zakúrila v kozube a pri-niesla kvety, skrývala vzadu v stajni. O tom však pochyboval.

Všimol si, že v chate sa nedávno upratovalo. Bartell odišiel najmenej pred mesiacom, lenže keď Will prešiel prstom po hornej obrube kozuba, nebolo na ňom ani smietky. Aj kamenná dlažba pred kozubom bola nedávno čisto zame-tená. Nebol na nej žiadny popol ani zvyšky dreva.

„Zrejme tu v susedstve sídli nejaký dobrý škriatok,“ zahundral si popod nos. Potom si spomenul, že vonku trpez-livo čakajú zvieratá, a zamieril k dverám. Letmo sa pozrel, kde stojí slnko, a odhadol, že denné svetlo ešte chvíľu vydr-ží. Kým sa pôjde ohlásiť na hrad, má čas vybalíť.

Pozrel sa na sučku. Už nespala a dvojfarebné oči sa živo zaujímali o okolitý svet. To je dobré znamenie, uvedomil si. Bol to prejav silnej vôle žiť, ktorá jej pri zotavovaní bude užitočná. Jemne ju zdvihol z lôžka na koni a odniesol ju do chaty. Celkom spokojne ležala na dlaždiciach pri ohni a jej čierna srst' nasávala teplo. Will sa vrátil ku koňovi, našiel starú konskú huňu a vzal ju dovnútra, aby sučka ležala na mäkkom. Keď huňu položil na zem, sučka sa ťažko zdvihla, tackavo urobila niekoľko krokov a s vďačným zakňučaním sa na nej uvelebila. Od ručnej pumpy, ktorá bola zabudo-vaná v kuchynskej lavici, doniesol misku s vodou. Uvedo-mil si, že tu nebude musieť nosiť vodu od studne, a položil vodu vedľa sučky. Huňatý chvost raz alebo dvakrát klepol o podlahu. Bol to prejav vďaky za jeho starostlivosť.

Will sa spokojne vrátil ku koňom. Uvoľnil popruh na Cukovom sedle. Odsedlávať ho zatiaľ nemalo zmysel, pre-

tože sa chcel ešte úradne ohlásiť na hrade. Začal vykladať hromádku osobných vecí, ktoré si so sebou priviezol.

Keď bol hotový, odsedlal druhého koňa a odviezol ho do stajne, vykefoval a ustajnil ho na jednom z dvoch miest. Zistil, že v žľabe je čerstvé seno a naplnené bolo aj vedro na vodu. Skúmavo si vodu prezeral. Na hladine nebolo ani smietky, ani steblo trávy. Vzal vedro z druhého miesta, odniesol ho von Cukovi a koníka do sýtosti napojil. Cuk vďačne potriasol hrivou.

Will začal ukladať veci do chaty, prikrývky položil na posteľ vo väčšej z dvoch spální, aj keď väčšia bol trochu zveličený výraz, pretože obe boli veľmi stiesnené. Oblečenie zavesil za záves do prístenku v spálni.

V obývačke stál príborník a Will naň položil knihy zabalené do voskovaného papiera. O tie sa chcel postarať neskôr. Vedľa dverí našiel vešiaky na zbrane a na dva z nich zatiaľ zavesil luk a puzdro na šípy. Saxonský nôž a nôž na vrhanie vo výnimočnom dvojitom puzdre si nechal pri sebe. Tie každý hraničiar odkladal, iba keď sa chystal ľahnúť si, a aj potom ostávali poruke.

Will sa poobzeral. Priviezol si toho so sebou naozaj málo, ale chata aspoň získala trochu osobnejší ráz, odrazu to vyzeralo, že tu niekto býva. Úvahy prerušilo Cukovo zaerdžanie. Sučka pri kozube zdvihla hlavu a unavene ju pootočila smerom k dverám. Will ju tíško upokojoval. Cuk neupozorňoval na nebezpečenstvo, iba oznamoval, že sa niekto blíži. Za okamih Will počul z verandy ľahké kroky a otvorené dvere vyplnila ženská postava. Zastavila sa a zaklopala na zárubňu.

„Podťe ďalej,“ vyzval ju Will. Žena vošla do izby a rozpačito sa usmievala, ako keby si nebola istá, či je vítaná.

Predtým na ňu zozadu dopadalo svetlo, ale teraz si ju mohol Will lepšie prezrieť. Mala niečo okolo štyridsať rokov a podľa oblečenia bola očividne z dediny. Mala jednoduché vlnené šaty bez ozdôb, aké mali v obľube bohatší ľudia, ktorí žili na hrade, a cez ne čistú bielu zásteru. Bola vysoká a celkom statná, postavu mala bacuľatú, takú materskú. V nakrátko ostrihaných vlasoch sa začínali objavovať šedivé pramienky. Tvár bola zdravá a úsmev vlúdny a dobrosrdečný. Je mi niečím povedomá, pomyslel si Will, ale nedokázal presne určiť, čo to je.

„Čo si želáte?“ opýtal sa.

Urobila drobnú poklonu. „Volám sa Edwina, pane. Toto som vám priniesla.“

„Toto“ bol malý hrniec prikrytý pokrievkou, a keď ju Will zdvihol, izbu zaplnila lákavá vôňa duseného mäsa so zeleninou. V ústach sa mu začali zbiehať slinky. No mal na pamäti Haltove varovania a podarilo sa mu zachovať si vážny a ľahostajný výraz.

„Aha,“ vyhlásil nezáväzne. Edwina postavila hrniec na stôl, siahla do zástery, vytiahla z vrecka obálku a podávala mu ju.

„To mäso sa potom zohreje, aby ste mali večeru, pane,“ povedala. „Aj keď si myslím, že najskôr budete chcieť navštíviť baróna Ergella...“

„Možno,“ odpovedal Will. Nebol si istý, či by mal s touto ženou preberať svoje plány. Uvedomil si, že mu podáva obálku, a vzal si ju. Prekvapilo ho, keď uvidel, že na pečati je odtlačok dubového listu so znakmi tajného číselného kódu, ktoré znamenali 26 – Bartellovo číslo v zbore, spomenul si.

„Hraničiar Bartell ju tu nechal pre toho, kto ho príde vystriedať,“ oznámila a posunkom ho pobádala, aby obálku otvoril. „Keď tu býval, upratovala som mu a varila.“

Willovi svitlo hned', ako list otvoril. V čase, keď ho Bartell písal, ešte nevedel, kto ho vystrieda, a tak začínal jednoduchým oslovením „Hraničiar“. Will správu rýchlo prečítal.

Edwina Templová je dôveryhodná a spoľahlivá žena a pracovala pre mňa posledných osem rokov. Môžem ju vrelo odporučiť každému, kto príde po mne. Je mlčanlivá, skromná a je vynikajúca kuchárka aj gazdiná. Edwina a jej manžel Clive vlastnia dedinský hostinec v Seacliffe. Urobíš mi láskavosť a dobre poslúžiš aj sebe, keď využiješ jej služby, až nastúpiš.

Bartell, hraničiar 26.

Will zdvihol oči od listu a usmial sa na ženu. Vyhliadka, že by mu niekto varil a upratoval, bola príjemná. Potom zaváhal. Bola tu ešte otázka platenia, a on nemal predstavu, koľko by to mohlo stať.

„No, Edwina,“ oslovil ju. „Bartell vás veľmi chváli.“

Žena opäť urobila poklonu. „Vychádzali sme spolu dobre, pane. Hraničiar Bartell bol naozaj dobrý človek. Pracovala som preňho celých osem rokov.“

„Áno... teda...“

Žena videla, aký je mladý, a domyslela si, že je to jeho prvé miesto, a tak opatrne dodala: „Pokiaľ ide o platenie, nemusíte si robiť žiadne starosti. Platia mi to z hradu.“

Will sa zamračil. Nebol si istý, či by mal dovoliť, aby mu hrad platil za jeho domácnosť. Mal vlastný príjem od hraničiarskeho zboru. Edwina vycítila príčinu tej neistoty a rýchlo pokračovala.

„To je v poriadku, pane. Bartell hovoril, že hraničiarovi, ktorý je tu v službe, musí hrad zaobstarať ubytovanie a stravu. Moje služby spadajú pod toto nariadenie.“

Will pochopil, že je to pravda. Hraničiarske služby predsa patria k hradným výdavkom príslušného léna a odpočí-

tavajú sa od dane, ktorú každoročne vymeriava kráľovstvo. Usmial sa na ňu. Bolo rozhodnuté.

„V tom prípade, Edwina, rád prijímam vaše služby,“ vyhlásil. „Predpokladám, že to vy ste predtým upratali a zakúрили.“

Žena prikývla. „Čakali sme vás niekedy v priebehu tohto týždňa, pane,“ povedala. „Chodila som každý deň upratovať a oheň v tomto ročnom období vyháňa z obydlia vlhkosť.“

Will uznanlivo pokýval hlavou. „Tak to som vám veľmi vďačný. Vlastne, volám sa Will.“

„Vitajte v Seaccliffe, hraničiar Will,“ povedala a usmiala sa naňho. „Moja dcéra Delia vás videla prechádzať rínom. Hovorila, že ste vyzerali prísne. Veľmi hraničiarsky.“

V tej chvíli sa Willovi všetko spojilo. Žena mu predtým bola niečím povedomá. Teraz videl tie oči, zelené ako u jej dcéry, a úsmev, široký a srdečný. „Myslím, že som ju zazrel,“ povedal.

Otázka zotrvania v službe sa Edwine vyriešila, takže si so záujmom prezerala Willov skromný majetok. Oči sa zastavili na mandole, ktorá bola opretá o kuchynský kredenc.

„Tak vy hráte na lutnu?“ opýtala sa. Will zakrútil hlavou.

„Lutna má desať strún,“ vysvetľoval. „Toto je mandola, niečo ako veľká mandolína s ôsmimi strunami, ladenými po dvoch.“ Všimol si Edwinin nechápavý výraz, ktorý sa objavil u väčšiny ľudí, keď sa im pokúšal vysvetliť rozdiel medzi lutnou a mandolou, a vzdal to. „Trochu hrám,“ uzavrel to.

Sučka doteraz spala, ale práve teraz zo spánku dlho zakňučala. Edwina si ju všimla len teraz a podišla k nej, aby si ju lepšie prezrela. „A vidím, že máte aj psa.“

„Je to sučka, je zranená,“ povedal. „Našiel som ju pri ceste.“

Edwina sa sklonila a jemne pohladila sučku po hlave. Psie oči sa otvorili a pozreli sa na ňu. Chvost sa mierne zavrtel.

„Ovčiaky sú dobré psy,“ vyhlásila Edwina a Will prikývol hlavou.

„Hovorí sa, že sú to najbystrejšie psy,“ poznamenal. Potom akoby na okraj dodal: „Prievozník hovoril, že možno patrí človeku menom Buttle. Poznáte ho?“

Pri vyslovení toho mena sa žena okamžite zachmúrila. „Poznám,“ povedala. „Toho tu pozná takmer každý, ale väčšinou by ho radšej nepoznali. Nie sme nadšení, že tu máme niekoho ako John Buttle. Ak je to jeho pes, tak by som sa s jeho vrátením nijako neponáhľala.“

Will sa na ňu usmial. „Neponáhľam sa,“ povedal. „Ale začínam si myslieť, že by som sa s tým človekom mal zoznámiť.“

Edwina sa neudržala a vyhlásila: „Najlepšie by ste urobili, keby ste sa mu vyhli, pane.“ Potom si zdesene zakryla ústa dlaňou. To varovanie jej utieklo pre Willovu mladosť, pretože v nej vyvolal materské city. Uvedomila si však, že hovorí s hraničiarom, a tí nepotrebujú, aby im gazdiné radili, komu sa vyhýbať. Will pochopil, prečo to povedala, a usmial sa na ňu.

„Budem opatrný,“ povedal. „Ale vyzerá to, že by sa s ním mal niekto vážne porozprávať. Tak,“ vyhlásil a uzavrel túto tému, „ešte sú tu iní, s ktorými by som sa mal porozprávať skôr, na prvom mieste je to barón Ergell.“

Odprevádzal Edwinu k dverám a obrátil oči na sučku. Chcel mať istotu, že je v poriadku, keď tu teraz nebude. Z vešiaka zvesil luk a puzdro a ticho za sebou zatvoril. Edwina sledovala, ako utahuje sedlové popruhy, kým nasadol na Cuka. Viac ako ktokoľvek iný bola zvyknutá pohybovať sa v blízkosti hraničiarov a tento sa jej páčil. Keď si cez plecيا prehodil sivozelený plášť a natiahol kapucňu na

hlavu, videla, ako sa z veselého a ústretového mládenca premenil na pochmúrnú a neurčitú postavu. Všimla si dlhý luk, ktorý zľahka držal v druhej ruke, keď nasadal na koňa, videla aj operené konce šípov, ktoré vyčnievali z puzdra. Staré príslovie hovorí, že hraničiar pri sebe nosí životy dvadsiatich štyroch mužov. Edwina si pomyslela, že John Buttle by sa pred týmto hraničiarom mal mať na pozore.